

Забѣлежка 9) Спориѣ таково оцѣненіе единого народа Европейци-тѣ а особенно иѣкон отъ тѣхъ, доскоро називавахъ Бѣлгары-тѣ даже и єще иѣкон гы називаватъ единъ ползинъ-дизъ народъ; защото по Іонова време просвѣщеніе-то бѣше се твѣрдѣ малко разспро-странило между милы-тѣ ни съотечественници, спориѣ иѣкон обстоятельства и препятствія.

Кои сѫ закони-тѣ на мислянье-то.

§. 16.

За да може человѣкъ да сѫди и разсѫжда право за единъ кой да е предметъ, трѣба да знае, или да упознае добрѣ че: 1) онъ е, за когото-той иска да хортува и да сѫде; 2) че не е онъ, но че трѣба други да е; и 3) да се мѫчи удовлетворително и основателно да докаже какъ непремѣнно (мутлакъ) онъ е, а не други; или пѣкъ че ако и да не онъ; — защо не е? и кои е? — това като докаже, тогава мы ка-звамы че той упозналъ и разбралъ добрѣ предметъ-ти за когото хортува. На тїа тры начала основаватъ се закони-тѣ на мислянье-то, които сѫ:

- 1) Законъ сѫщности (тожества),
- 2) законъ противорѣчія и
- 3) законъ удовлетворителнаго основанія.

Тие закони могѫтъ и тѣй да се изразятъ:

1) Законъ положенія (полага се сирѣчъ че пред-метъ-тѣ, за когото мы хортувамы, е сѫщій, а не други). 2) Законъ противоположенія (че не е онъ). И, като се докаже съ удовлетворителны основанія че не е сѫщій предметъ, за когото се хортува; да составимъ, да съчинимъ отъ сѫщій и не сѫщій пред-метъ едо третъе понятие, което да представлява оный